

sygnatura akt II C 1476/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 3 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w II Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący sędzia Bartosz Lewandowski

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2021 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym, w trybie art. 148¹ § 1 K.p.c.

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko M. M.

o zapłatę

1. zasądza od M. M. na rzecz U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 36.589,90 zł (trzydzieści sześć tysięcy pięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od M. M. na rzecz U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę (...) (pięć tysięcy czterysta czterdzieści siedem) złotych tytułem kosztów postępowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

sygnatura akt II C 1476/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 09 grudnia 2019 roku powód U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od M. M. kwoty 36.589,90 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się: należność główna w wysokości 20.791,66 zł, odsetki naliczane przez wierzyciela pierwotnego w kwocie 7.615,42 zł i odsetki naliczane przez powoda w kwocie 8.182,82 zł.

(pozew k. 2-2v).

W dniu 11 stycznia 2020 roku został wydany przez Sąd nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 24). Od orzeczenia tego sprzeciw wniósł pozwany, zaskarżając nakaz zapłaty w całości. Podniesiono, że powód nie udowodnił zasadności i wysokości roszczenia ze względu na przedawnienie roszczenia oraz brak legitymacji procesowej czynnej (sprzeciw k. 37-38).

Sąd Rejonowy ustalił następujące fakty:

M. M. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w K. w dniu 06 lutego 2009 roku umowę kredytu konsumpcyjnego nr (...). Pozwanemu został udzielony kredyt w wysokości 22.580,50 zł, na okres od dnia zawarcia umowy do dnia 10 lutego 2014 roku. Koszt kredytu stanowiły: prowizja od udzielonego kredytu w kwocie 451,61 zł oraz kwota 2.128,89 zł z tytułu pokrycia kosztów objęcia kredytobiorcy ubezpieczeniem grupowym. Kwoty te pomniejszyły kwotę udzielonego kredytu. Spłata kredytu wraz z odsetkami miała nastąpić w równych miesięcznych ratach w

kwotach po 578,32 zł i pierwszej racie wyrównawczej w kwocie 624,49 zł. Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w dniu sporządzenia umowy wynosiła 18,40% w stosunku rocznym, zaś (...) 27,17%. Całkowity koszt kredytu wynosił 14.745,37 zł, którego wysokość uzależniona była od zmiany poziomu oprocentowania. W przypadku opóźnienia w spłacie kredytu Bank pobierał od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki naliczone wg stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3 miesięcznych lokat na rynku bankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału powiększonej o 25 punktów procentowych. Bank wypowiada umowę kredytu w przypadku, gdy kredytobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności i nie uregulował należności mimo upływu 7 dniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty, skierowanym do niego listem ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni.

(umowa kredytu k. 3-6).

W dniu 04 stycznia 2010 roku nastąpiło połączenie (...) Banku SA z siedzibą w K. z (...) Bank SA z siedzibą w W., tworząc (...) Bank SA.

(bezsporne)

W dniu 29 września 2014 roku miała miejsce cesja praw z umowy kredytu konsumpcyjnego zawartego przez M. M. na nabywcę wierzytelności – U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K..

(umowa przelewu wierzytelności k. 7-8v, załącznik nr 2 do umowy przelewu wierzytelności k. 9)

Pismem z dnia 04 listopada 2014 roku (...) Bank SA zawiadomił pozwanego o sprzedaży wierzytelności z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) na rzecz powoda (pismo k. 16)

Pismem z dnia 04 listopada 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia w kwocie 39.775,52 zł w terminie do dnia 18 listopada 2014 roku, na którą składały się: należność główna w kwocie 20.791,66 zł, odsetki w kwocie 18.121,96 zł oraz pozostałe koszty w wysokości 861,90 zł (wezwanie do zapłaty k. 17)

Po dokonaniu cesji praw z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...) pozwany w okresie od 23 czerwca 2015 roku do 24 lipca 2018 roku dokonywał wpłat z tytułu spłaty zobowiązania kredytowego na rzecz obecnego wierzyciela (oświadczenie k. 10)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych powyżej dokumentów. Przedstawione przez powoda dowody zostały przez sąd uznane za nie budzące wątpliwości co do obrazowania rzeczywistego stanu rzeczy.

Sąd Rejonowy wydając orzeczenie wziął pod uwagę następujące argumenty:

Powództwo wywiedzione w tej sprawie okazało się zasadne.

Powód wykazał okoliczność podpisania przez (...) Bank SA z pozwanym umowy kredytu konsumpcyjnego w rozumieniu przepisu art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego przez pozwanego zarzutu braku legitymacji czynnej powoda w niniejszym postępowaniu należało wskazać, iż powód skutecznie i zgodnie z normą zawartą w art. 509 § 1 k.c. nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu od pierwotnego wierzyciela w drodze umowy przelewu wierzytelności. Na tą okoliczność powód przedstawił umowę przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem nr 2 do umowy przelewu wierzytelności, z których wprost wynikało przeniesienie roszczeń z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...). Wraz z wierzytelnością przeszły na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.).

W zakresie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia należało wskazać, iż roszczenia banku wynikające z umowy kredytu przedawniają się w terminie trzech lat (art. 118 k.c.). Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Przerwanie biegu przedawnienia następuje przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, przez wszczęcie mediacji (art. 123 § 1 k.c.).

Pozwany, po zawiadomieniu przez wierzyciela pierwotnego o sprzedaży wierzytelności i wezwaniu pozwanego przez powoda do uregulowania zadłużenia z umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...), dokonywał wpłat z tytułu spłaty zobowiązania kredytowego na rzecz powoda, w okresie od 23 czerwca 2015 roku do 24 lipca 2018 roku, tym samym dokonując niewłaściwego uznania roszczenia. Uznanie niewłaściwe w istocie polega na tym, że dłużnik nie składa wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie jego zachowania wierzyciel może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. Dla skuteczności tzw. uznania niewłaściwego nie jest wymagane istnienie po stronie zobowiązanego zamiaru wywołania skutku prawnego w postaci przerwania biegu przedawnienia. Istotne natomiast jest to, aby zachowanie zobowiązanego mogło uzasadniać przekonanie osoby uprawnionej, iż zobowiązany jest świadom swojego obowiązku, a w konsekwencji by mogło uzasadniać oczekiwanie uprawnionego, że świadczenie na jego rzecz zostanie spełnione. Uznanie długu nie kreuje odrębnego stosunku zobowiązaniowego, nie prowadzi do nawiązania, zmiany lub wygaśnięcia stosunku zobowiązaniowego, nie stanowi samoistnego tytułu prawnego zobowiązania (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 czerwca 2014 roku, sygnatura akt I ACa 249/14; Legalis numer 1241515). Uznanie długu spowodowało przerwanie biegu przedawnienia, na skutek, którego przedawnienie zaczyna biec na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Pozew wniesiony w dniu 09 grudnia 2019 roku nie był zatem przedawniony.

W świetle przepisu art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Umowa kredytu jasno określała warunki jego udzielenia, wysokość kosztów, opłat i prowizji oraz sposób naliczania i wysokość odsetek. Pozwany miał możliwość wyboru podmiotu, u którego zaciągnął zobowiązanie. Pozwany nie wywiązał się w terminie z obowiązku spłaty kredytu. Pozwany nie kwestionował zobowiązania dokonując jego spłaty na rzecz powoda. Jednocześnie pozwany nie wykazał, aby zwrócił na rzecz powoda jakąkolwiek inną kwotę, niż wynikająca z załączonych dokumentów. Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować wyliczenie dokonane przez powoda. Pozwany nie podniósł bowiem okoliczności, mogących choćby poddać w wątpliwość twierdzenia o istnieniu zobowiązania i jego wysokości. Zasadność żądania odsetek wynikała z art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 k.c.

Z powyższych przyczyn orzeczono o uwzględnieniu powództwa wydając wyrok w trybie art. 148¹ § 1 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zapadło w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania, wynikającej z art. 98 § 1 i 1¹ K.p.c. Na zasądzone koszty złożył się następujące kwoty: 1.830 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu, 17 zł opłaty za pełnomocnictwo i 3.600 zł wynagrodzenia pełnomocnika powoda, wynikające z § 2 punkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).